

Sygn. akt V KS 15/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **G. G.**

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 maja 2020 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 grudnia 2019r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 15 kwietnia 2019r., sygn. akt II K (...)

i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;
2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. Wydział II Kamy wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2019 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 2a k.k., umorzył postępowanie karne prowadzone przeciwko G. G. o to, że w dniu 04 lutego 2017r. około godz. 03:00 w lokalu rozrywkowym B. w G. przy ul. A., odpierając zamach polegający na wdarciu się do ww. lokalu dokonał uszkodzenia ciała A.C. uderzając pokrzywdzonego dwukrotnie narzędziem koloru czarnego przypominającym pałkę typu „tonfa”, co spowodowało naruszenie funkcji ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający dni 7, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w G., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że oskarżony działał w warunkach zastosowania instytucji opisanej w art. 25 § 2a k.k.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. IV Ka (...), Sąd Okręgowy w S. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Na wyrok Sądu Okręgowego w S. skargę wniosła obrońca oskarżonego G.G., zarzucając:

- 1) naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., tj. uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w rzeczywistości nie wystąpiła żadna przesłanka do wydania takiego orzeczenia, a w szczególności nie zaszedł żaden z wypadków określonych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k., ani nie wykazano, że na podstawie zgromadzonego i ocenionego w sposób prawidłowy całego materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku umarzającego postępowanie,
- 2) naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. przez wydanie wyroku kasatoryjnego pomimo braku stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przy prawidłowej ocenie wszystkich dowodów zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić wyrok sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika, że podzielił on zarzuty podniesione w apelacji oskarżyciela publicznego i uchylił wyrok

Sądu I Instancji do ponownego rozpoznania uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał w ramach obrony koniecznej. Sąd odwoławczy wskazał z jakich powodów ocenił jako niewiarygodne zeznania świadków I. M. , R. S. oraz M. Ł., które to zeznania w jego ocenie zmierzały do uchronienia oskarżonego od grożącej mu odpowiedzialności karnej. Jednocześnie Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom P. L. , z których wynika, iż pokrzywdzony chciał jedynie wejść do lokalu i jego zachowanie nie uzasadniało użycia wobec niego przemocy ze strony oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko, z którego wynika potrzeba wydania wyroku skazującego. W świetle tej argumentacji oczywisty jest przekaz tego Sądu, że prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie powinna doprowadzić do wydania wyroku skazującego. Zresztą, w ostatnim zdaniu zawartym w pkt. 3 uzasadnienia (stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków) Sąd ten wprost stwierdził „zgromadzony materiał dowodowy uzasadniał wydanie wyroku skazującego”. Jak zaś wiadomo, stosownie do treści art. 454 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. Dlatego, jeżeli Sąd odwoławczy jest przekonany o potrzebie skazania oskarżonego musi nastąpić uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego, orzekającego w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji, kontrola prawidłowości dokonanej przez sąd odwoławczy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Więcej byłoby to niedopuszczalne, ponieważ musiałoby polegać na niedopuszczalnym w postępowaniu skargowym dublowaniu zwykłej kontroli odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.